

Sygn. akt I C 712/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Rafałko

Protokolant: Kamila Pomorska

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2022 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 16793,58 zł (szesnaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote 58/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 15495,38 zł (piętnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 38/100) od dnia 8 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1020,69 zł (tysiąc dwadzieścia złotych 69/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygnatura akt I C 712/21

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2020 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko S. K. o zapłatę. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej nr (...) w kwocie 18.750 złotych, z której warunków pożyczkobiorca nie wywiązał się. Wierzyciel zaznaczył, że zadłużenie stało się wymagalne z dniem 27 stycznia 2020 roku. Pomimo skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty wymaganego zobowiązania, ten nie uregulował zadłużenia. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 23 kwietnia 2020 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uchylił powyższy nakaz zapłaty i umorzył postępowania. W dniu 30 kwietnia 2021 r. powód skierował pozew przeciwko S. K. do tut. Sądu.

W dniu 29 lipca 2021 r. referendarz sądowy tut. Sądu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko S. K..

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł, iż powód nie wykazał faktu wypłacenia kwoty pożyczki, umocowania do działania w imieniu banku osób, które podpisywały umowę w imieniu pożyczkodawcy, skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, a także jej wysokości. Na dalszym etapie postępowania pozwany podnosił, iż suma dokonanych przez niego wpłat wynosi 44.065,53 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 16 marca 2018 roku S. K. zawarł z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), z której warunków mimo wezwania do zapłaty, się nie wywiązał. Zaprzestanie regulowania zadłużenia spowodowane było okolicznościami osobistymi pożyczkobiorcy.

Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę ustalona na dzień zawarcia umowy wynosiła 23.828,65 złotych. S. K. był zobowiązany do spłaty pożyczki w 60 ratach do dnia 13. każdego miesiąca, począwszy od 13 kwietnia 2018 roku. Kwota raty wynosiła 397,15 zł, za wyjątkiem ostatniej raty wynoszącej 396,80 zł. Oprocentowanie pożyczki było stałe i ustalono je w wysokości 9,90% w skali roku. RRSO wynosiło 21,93%. Pożyczkobiorca upoważnił bank do pobrania z kwoty udzielonej pożyczki kwoty prowizji w wysokości 3.750 zł.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...)– k. 10-12v, 67-72, zgoda na obciążenie rachunku- k. 13,73, harmonogram- k. 14-14v, wyciąg z ksiąg banku- k. 19-19v, karta klienta- k. 74, zeznania pozwanego S. K. z dnia 18 lutego 2022 r.- przedział czasowy 00:02:31- 00:20:50- k. 81-81v, zestawienie wpłat- k. 87-101v, płyta CD- k. 86)

Wypłaty pożyczki pożyczkodawca dokonał przelewem na rachunek wskazany przez pożyczkobiorcę w dniu 16 marca 2018 r.

(dowód: zestawienie transakcji- k. 41)

S. K. dokonał wpłat z tytułu spłaty przedmiotowej umowy pożyczki w łącznej kwocie 5.146,81 zł, z czego kwota 1.833,57 zł została zaksięgowana na poczet spłaty kapitału, kwota 1.833,57 na poczet spłaty odsetek umownych, a kwota 58,62 zł na poczet spłaty odsetek karnych.

(dowód: zestawienie transakcji- k. 42-49, 117-137)

W piśmie z dnia 23 października 2019 r. powód zawarł skierowane do pozwanego przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania zaległości, wskazując, iż wymagalne należności na dzień 23 października 2019 r. wynoszą 2.499,33 zł. W piśmie z dnia 10 grudnia 2019 r. powód dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...) względem S. K..

(dowód: przedegzekucyjne wezwanie do uregulowania należności- k. 15-15v, wypowiedzenie umowy kredytu- k. 16-16v, potwierdzenie odbioru przesyłki- k. 17-18)

Sąd zważył co następuje

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, których prawdziwości, ani autentyczności nie zakwestionowała żadna ze stron i jako takie Sąd uznał za miarodajne. Za częściowo nieprzydatne do rozstrzygnięcia Sąd uznał jedynie dokumenty złożone przez pozwanego przy piśmie procesowym z 24 lutego 2022 r., albowiem nie sposób było powiązać wszystkich wskazanych w tych dokumentach wpłat z umową łączącą strony.

Dokonując ustalenia stanu faktycznego Sąd oparł się częściowo na zeznaniach pozwanego. Sąd nie dał wiary jego depozycjom dotyczącym łącznej wysokości wpłat przelanych tytułem spłaty pożyczki względem powoda. Jego zeznania nie zostały poparte rzetelnym i wiarygodnym materiałem dowodowym, a jednocześnie są sprzeczne z dowodami zaoferowanymi przez pozwanego, który w sposób transparenty i nie budzący wątpliwości wykazał zasadność żądanej treści pozwu kwoty.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. M.. Pozwany wnosił o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka na okoliczność ustalenia okoliczność złożenia podpisów przez świadka na dokumentach załączonych do pozwu w szczególności na wypowiedzeniu umowy. Sąd uznał, iż przedmiotowy wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania. Niesporne jest, iż świadek jest pracownikiem powoda, upoważnionym do działania w jego imieniu, w tym również w zakresie składania oświadczeń woli w imieniu banku w zakresie wypowiedzania umów kredytowych (k. 8). Powód dochodzi zaś roszczenia z uwagi na wypowiedzenie umowy zawartej z pozwanym. Oznacza to, iż zgodnie

z twierdzeniami powoda umowa została skutecznie wypowiedziana i podpisana przez pracownika M. M. (k. 16), ewentualnie innego umocowanego pracownika powoda (art. 97 k.c.). Dowód z zeznań tego pracownika na powyższą okoliczność zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 § 1 k.c., w myśl którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Z kolei pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości (zob. szerz. Z. Gwalik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Regułą, jaka obowiązuje w dziedzinie prawa kontraktowego, jest zasada pacta sunt servanda. Prawidłowe zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania polega na zadośćuczynieniu oczekiwaniom wierzyciela, którego uzasadnieniem jest istniejące między stronami zobowiązanie. Jeżeli dłużnik uchybia swoim obowiązkom, nie spełniając świadczenia lub spełniając je w sposób nienależyty, wierzyciel może podjąć kroki zmierzające do przymusowej realizacji świadczenia (Z. Gawlik, Komentarz do art. 471 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, LEX 2010).

W ocenie Sądu przedstawione przez powoda dokumenty wykazują fakt, iż strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Okoliczność ta jest zresztą niesporna.

W odniesieniu do kwestii umocowania osoby podpisującej umowę pożyczki w imieniu pożyczkodawcy oraz podpisującej pismo stanowiące wypowiedzenie umowy pożyczki, należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Wyłączenie domniemania wyrażonego w art. 97 k.c. opierać się musiałyby na wskazaniu konkretnych okoliczności. Przepis art. 97 k.c. odnosi się do wszystkich osób, które mają faktyczną możliwość dokonywania czynności prawnych w obiektach przedsiębiorstwa i ma zastosowanie zawsze, gdy przedsiębiorstwo nie poinformowało w sposób wyraźny swoich klientów o tym, że konkretne osoby czynne w jego lokalu nie są umocowane do zawierania umów. Pojęcia lokalu przedsiębiorstwa nie należy przy tym ograniczać do tzw. sali operacyjnej, lecz obejmować nim należy także inne pomieszczenia, w których obsługiwani są klienci. Strona pozwana nie obaliła powyższego domniemania, w szczególności nie zaferowała żadnych dowodów, z których wynikałoby, że osoba składająca podpis pod treścią zawartej ze stroną pozwaną umowy i pisma o jej wypowiedzeniu nie została umocowana do obsługi publiczności. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 28 lutego 2019 r. nie ma przy tym znaczenia, czy osoba ta faktycznie posiada umocowanie, czy też umocowania takiego nie ma albo działa, przekraczając granice umocowania (vide V CSK 395/18, Legalis Numer 1879966). W ocenie Sądu, pozwany podnosząc zarzut braku umocowania osób podpisujących umowę pożyczki oraz sporządzających pismo stanowiące wypowiedzenie przedmiotowej umowy, nie dokonał skutecznego obalenia ww. domniemania.

Za wykazaną przez powoda Sąd uznał okoliczność przelania na rzecz pozwanego kwoty pożyczki. Na powyższą okoliczność powód przedstawił potwierdzenie dokonania przelewu (k. 41), pozwany tej okoliczności nie kwestionował. Strona powodowa wykazała, iż pozwany przystąpił do wykonania umowy, co przyznał także pozwany.

Za niezasadny Sąd uznał podniesiony przez pozwanego zarzut niewykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia. Powód ustosunkowując się do podniesionego przez pozwanego zarzutu dokonał szczegółowego wyliczenia poszczególnych kwot, z jednoczesnym uwzględnieniem uiszczonych przez pożyczkobiorcę wpłat w łącznej wysokości

5.146,81 zł, z czego kwota 1.833,57 zł została zaksięgowana na poczet spłaty kapitału, kwota 1.833,57 na poczet spłaty odsetek umownych, a kwota 58,62 zł na poczet spłaty odsetek karnych. Na żądaną treścią pozwu kwotę 16.793,58 zł składały się:

- kapitał= 15.495,38 zł;

- odsetki= 1.298,20 zł na dzień 7 lutego 2020 r. naliczone od dnia 13 marca 2019 r.;

- dalsze odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 15.495,38 zł od dnia 8 lutego 2020 r. do dnia zapłaty.

Powód przedstawił sposób wyliczenia żądanej kwoty oraz zarachowania wpłat dokonanych przez pozwanego. Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zaoferował materiału dowodowego, który wyliczenia powodowa byłby w stanie skutecznie podważyć. Podnoszona przez pozwanego kwestia uregulowania zadłużenia w wyższej kwocie, aniżeli wskazanej przez powoda, w ocenie Sądu nie została wykazana przez pozwanego. Złożone przez pozwanego do akt sprawy potwierdzenia przelewów nie stanowią dowodu na potwierdzenie dokonania wpłat w wyższej kwocie. Z zestawienia nie wynika w szczególności jakiego kredytu dotyczą przedmiotowe wpłaty, na co trafnie zwrócił uwagę powód w piśmie z 17 marca 2022 r. Dowód tego rodzaju, w opinii Sądu, powinien w sposób nie budzący wątpliwości wykazywać fakt przelania określonej kwoty na właściwy rachunek tytułem spłaty konkretnego zobowiązania. Zaoferowane przez pozwanego zestawienie powyższego wymogu nie spełnia. Co istotne niektóre z przelewów datowane są na dzień przypadający przed udzieleniem pozwanemu pożyczki z 16 marca 2018, zatem nie mogą stanowić potwierdzenia jej spłaty. Pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, na okoliczność wyliczenia wysokości rzeczywistego zadłużenia względem powoda. Brak takiego dowodu, w świetle nieprzekonujących dowodów pozwanego, przy jednoczesnym rzetelnym zestawieniu strony powodowej, uniemożliwia uwzględnienie zarzutu pozwanego.

Art. 481 § 1 k.c. przewiduje, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki gotówkowej. Nie zareagował również na wezwania powoda do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Oznacza to, że powód miał prawo żądać od pozwanego odsetek za czas opóźnienia, czego domagał się w treści pozwu.

Podsumowując należy stwierdzić, że powód należycie wykazał fakt istnienia zobowiązania pozwanego i jego wysokość. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c., orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

W pkt II. wyroku kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, zatem zobowiązany był do zwrotu kosztów poniesionych przez stronę powodową.